

Villányi László

halk töredékek

mintha miatta lenne kicsinyke a keze, s tarkójára feltűzve, fénnyel díszítve a haja, s amikor egy mondatát helyesli, valójában egész lényét, ráadásul a társaság távoztakor ő felel a fogason selyemsálját, ezt utóbb a férfi már bizonyítékként fogja fel, a lépéseket vissza a lépcsőn, mert a nő nem csupán fölnyúl a sálért, rohan a vonathoz, hanem újra elköszön, megcsókolja arcát, meghittén karjára teszi kezét, s akkor még nem sejtheti, egy eljövendő álmában miatta zokog a szakállas szerzetes vállán

megnéz egy filmet, szerelemre hangolva, zenéjét hallgatja borotválkozás közben, mosolyogva álldogál ott, ahol ő ült, s nézte finom kezét, amint könyvét, szinte életét lapozza, keresgél mondatai között, a fogas megsúgja, emlékszik sála érintésére, s a piacon azért veszi meg a fehér virágot, mert a nő karjára gondolhatja, a sok-sok bimbó lassan borul virágba

a magaslesről néz, hullámszik a fű, akárha egy japán filmben, s mielőtt elmosnák az esők, lejegyzi az ismeretlen szerelmesek deszkára írt üzenetét, szöcskével teli hegyoldalban fekszik, érzi, kipirosodik bőre, leég karja, de nem húzódik árnyékba, így valamiféle ürügye van a blúz alatt átkarolni a meztelen derekat, rácsodálkozni a finom bőrre, s csak ébredés után lenne bátor, hogy megcsókolja a gyönyörű térdet

egyforma szerelmi felfogás, gyengédség, harmónia, a férfit a nő emlékezteti arra a megértésre, amelyet anyjánál keresett, ki nem mondott érzések megértését, olvassák a közös horoszkópot

a Vénusz és a Mars kedvező fényközében ajándékba kapja a festményt, beleszeretett azon az estén, amikor főszereplő lehetett egy selyemsál, magához szorítva cipeli villamoson, vonaton, mégis, mintha nem csak a maga ajándékát akasztaná a falra, nézi alkonyatkor, hajnalban, a várva várt jövendőre világít-e a zöld, amikor a Hold a Plútó társaságában a tengersizint fölé emelkedik

álmában felhívja telefonon, de nem hallja mondatait, pedig olyan szép a hangja, mint ahogyan feltűzi haját, a férfi rémülten érzi, eldugult füle, egy régi zoknit keres, tengeri sót melegít, mintha a nő keze gyógyíthatná, elszontyolodott kisfiú, nincs tőle egyetlen sor kézírása, egyetlen festményének részletét sem ismeri, néhány mondatát idézgeti egy másik álmából, amikor még hallotta hangját

halk töredékeket ismételve, mert néha elveszíti hangját, s olykor bizonytalan, elhangzottak-e azok a szavak, valóban hallotta-e őket, de képtelen lenne lemondani a majdani kertről, hogy otthonossá váljon a megszeretett hang, madarak éneke gyűljön köré, s éljék a szitakötő, a gránátalmavirág idejét, az ízek teljességét

harminc év előtt sétál a záporban, egyre lassabban sétál, kissé félkegyelműnek gondolják, s a nő kislányként nézi a kamasz-férfit, hosszan követve tekintetével, pontosan tudja, az esőcseppek miféle utakat találhatnak a testen, milyen illatok szabadulnak, nem menekülnek hát tető alá, ha majdan utoléri őket a zápor

a fürdőkádban áll, amikor megszólal a telefon, így egész valója érzékelheti a szeretett hangot, teste minden porcikája, rajta csorog a víz, mégis a nő fehér bőrét érzi, látja gömbölyű vállának folytatását, hogyan kuszálódik össze feltűzött haja

amikor elköszön tőle, képtelen buszra szállni, inkább kerülő úton döcög a villamoson, a vasúti pénztárnál hosszan ácsorog a sorban, minden türelmetlenség nélkül, s a kérdésre, meddig kéri a jegyet, azt feleli, reggelig